

< kijk rustig de zaal rond, leg j papieren neer, let op nummer de pagina's mocht het vallen... neem een slokje water en begin >

Vandaag sta ik hier op de preekstoel. Dat voelt vreemd en vertrouwd tegelijk.
Het is spannend en tegelijk ook ontspannend.
En voor u is het misschien helemaal een shock.
Op de posters stond mijn naam, maar één beeld zegt meer dan duizend woorden.
Dus wat dacht u toen u mijn vlammende leren outfit zag?
Was u nieuwsgierig of twijfelde u wel om te komen?

Het zijn allemaal vragen die ik mijzelf heb gesteld, het zijn dingen die ik mij heb afgevraagd.

Het voorbereiden van deze preek was dan ook een reis en zoektocht. Naar mezelf, mijn omgeving en naar de woorden die ik vandaag tot u ga richten.

Wat enorm fijn dat u er bent! Welkom!

< stilte >

Bij een preek moet ik denken aan geloof. En bij geloof aan de drie-eenheid geloof, hoop en liefde. En dat in de Stad Amsterdam. De stad waar alles kan. De stad waar je kunt zijn wie je bent en houden van wie je wilt. Althans, dat is wat wij elkaar graag laten geloven. De realiteit is dat we steeds vaker moeten opstaan en moeten oppassen dat de vrijheid van de een niet ten koste van de ander gaat.

Maar wat is vrijheid nu echt?

“Mama ben je er nog?” ik herinner mij dat ik in de straat achter onze dochter aan loop. Ze is een jaar of 3 en durfde voor het eerst zonder zijwieltes te fietsen. Ik reageerde niet snel genoeg op Merel en ze keek om, om te checken of ik nog wel vlak achter haar liep. Maar omdat Merel er niet op durfde te vertrouwen en omkeek, draaide haar stuur mee en verloor ze haar evenwicht. Natuurlijk ving ik haar op en viel ze niet.

In de eigen zoektocht naar vrijheid moet je dus kunnen vertrouwen op anderen.

Simpel gezegd om te leren fietsen moet je vooruit blijven kijken en durven te vertrouwen dat iemand achter je mee rent en je vangt als je valt.

Maar als je leert fietsen en constant achterom zou kijken of je ouder wel echt achter je blijft mee rennen, dan zul je ook constant vallen. Als je angst niet loslaat, verlies je je standvastigheid en je evenwicht.

Kort gezegd als je twijfelt om het vertrouwde los te laten, word je alle kanten op getrokken en overweldigd door de storm die het leven heet.

De storm van het leven en het durven kiezen voor vrijheid zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden.

Dat ik hier sta is een eer. Toen Leendert mij vroeg om te spreken tijdens deze dienst wist ik eigenlijk gelijk al dat ik het wilde hebben over de vrouw van Lot. Voor de niet ingevoerden het verhaal in het kort:

De vrouw van Lot, trachtte samen met haar man Lot en hun dochters nog enig menselijk fatsoen te handhaven in de Bijbelse steden Sodom en Gomorra. Twee namen die inmiddels synoniem zijn geworden voor een samenleving vol zedenloosheid. Als deze twee steden verwoest worden krijgen Lot, zijn vrouw en kinderen de kans te vluchten. Als voorwaarden, zeiden de engelen die dat als boodschappers van God kwamen vertellen: laat het kwaad achter u, ga weg en kijk niet om, want anders... De vrouw van Lot sloeg deze raad in de wind. Zij wilde toch nog een blik werpen op Sodom, de stad waar ze zo lang gewoond had. Zij veranderde in een zoutpilaar.

“Blijf niet staren op wat vroeger was,
Zie ik ga iets nieuws beginnen.”

Vrijheid (ergens voor kiezen) en het verhaal van Lot (ergens voor vluchten) spelen zich nog iedere dag af in onze samenleving. Online en in het echte leven.

<stilte>

<Toen ik ervoor koos om als miss leather in 2019 openlijk mijzelf te zijn. Koos ik voor het onbekende. Vrienden lieten mij vallen maar nieuwe vrienden kwamen daarvoor in de plaats. Ik heb mijzelf in die tijd gelukkig nooit eenzaam gevoeld. Maar heb wel heel lang een geheim daarnaast verbogen moeten houden omdat mijn partner ervoor koos om nog in de zo geheten kast te blijven zitten. Nicky durfde en kon het vertrouwde beeld wat de mensen om ons heen hadden, dat van een hetero gezin man vrouw dochter nog niet loslaten. Want wat zullen ze zeggen als ik als mijn echte zelf naar buiten ga en eindelijk mijzelf zal zijn?> (nog aan sleutelen)

Het was een avond in april 2020 covid teisterde de wereld en de avondklokken werden wereldwijd ingesteld, Dat mijn lief aangaf zo niet meer verder te kunnen en willen leven en dat ze durfde te kiezen voor haar eigen geluk, maar hoe ze dat nou moest doen en wat de gevolgen zouden zijn waren nu de Wereld geteisterd werd door deze pandemie opeens veel minder belangrijk.

Het leven dat we leefden samen, dat ging op deze manier niet meer. Het benauwde en gaf een gevoel van ongelukkig zijn en verdriet.

Een onrustig gevoel van niet weten wat de wereld gaat doen en hoe heftig deze pandemie zou worden..

In het licht van deze situatie leek het alternatief om naar voren te stappen en de maskers te laten vallen en niet meer terug te kijken, maar een nieuwe start te maken dichterbij dan ooit.

En zo geschiede langzaam aan lieten mijn lief en ik oude gewoontes los om samen met onze dochter te kiezen voor een nieuw leven. Het grote onbekende waarvan we niet wisten wat het zou brengen.

Deze reis was en is een leerproces waarin mensen een mening hebben over mij of over mijn gezin. Soms eerlijk in ons gezicht maar meestal stilletjes in het geniep.

De laatste nacht in ons oude vertrouwde huis was er 1 gevuld met angst, blinde paniek en van pure ellende overgeven. Angst voor het loslaten van ons veilige huis waar we huisje boompje beestje beleefden maar waar de buurt een mening had over wie wij echt waren. De angst voor het nieuwe onbekende. Wat gaat de toekomst brengen?

We hadden hier samen voor gekozen maar durfde ik dit echt?

Het verhaal van Lot sloop daarmee opnieuw mijn leven in. En het kan iedereen echt zomaar gebeuren, juist als je er niet op rekent, en alles gewoon zijn gang gaat net als elke dag: de een gaat naar de supermarkt, de ander zit op de fiets naar school, je kust je eerste liefde, weer een ander is bezig in de moestuin, of zoals nu en zitten we samen in de kerk, het begin van deze prachtige Queer en Pride periode en dan ineens is er een moment een crisis/situatie en sta je voor de keus aan welke kant je wilt staan.

Durf jij te kiezen voor wie jij werkelijk bent

kun jij het vertrouwde loslaten zonder om te kijken hoe het vroeger was?

Of ben je als de vrouw van Lot en kijk je om?

Wat durf je te kiezen én durf je wel te kiezen?

In onze huidige samenleving lopen het echte leven en de online bubbels door elkaar. Vaak zonder dat mensen zich hier heel bewust van zijn. De toegang tot Sodom en Gomorra ligt daarmee voor iedereen onder handbereik.

Sodom en Gomorra hebben in de bijbel een zeer negatief imago. Deze steden zijn het toppunt van verloedering en zedeloosheid. Bovendien is het verhaal waarin ons verteld wordt dat de vrouw van Lot in een zoutpilaar werd veranderd, vaak het mikpunt van spot. Dat is toch belachelijk? Wie gelooft dat nog?

Als je het verhaal anders bekijkt en dan vanuit onze moderne opvatting van historische beschrijving. Is het een profetische doorlichting van de geschiedenis van Lot. Lot koos verkeerd. En daarom ging het helemaal mis. Hij koos niet voor Abraham en de belofte van God voor de familie van Abraham. Hij koos voor wat het meeste zou opbrengen. Hij koos voor een welvarend leventje in Sodom.

Jezus spreekt in de bijbel over mevrouw Lot

Het is opvallend dat als Jezus het heeft over Lot, Hij het niet heeft over de slechtheid en verloedering van Lots familie, maar over de vanzelfsprekendheid waarmee de mensen eten en drinken, kopen en verkopen. Alsof dat gewone leventje altijd maar zal blijven doorgaan.

De vrouw van Lot moest met haar gezin vluchten uit Sodom. Sodom zou verwoest worden en daarom moest ze Sodom verlaten. Ze mocht zelfs niet omkijken. Vóór haar lag de redding.

De vrouw van Lot wilde alles zo houden als het was. Ze wilde alles wat zij en haar man hadden opgebouwd in Sodom krampachtig vasthouden. Ze moest echter Sodom

loslaten. Ze mocht zelfs niet achteromkijken. Toch deed ze dat versteende ze en werd een zoutpilaar.

De bijbelse steden Sodom en Gomorra, waar legendarische zedeloosheid heerste en die volgens het boek Genesis van het Oude Testament (18 : 20-19 : 29) door zwavel en vuur werden verwoest, gelden als het symbool van ontucht en zedenverwildering. Vermoedelijk werden beide steden, gelegen ten zuiden van de Dode Zee, vernietigd door een aardbeving die ±1900 v.C. een uitgebreid gebied teisterde.

Dankzij het werk van archeologen is aangetoond dat Sodom en Gomorra eertijds waren gelegen in een vruchtbare streek, waar zoet water aanwezig was, dat naar de Dode Zee stroomde. Dit zou verklaren waarom Lot, de zoon van de broeder van aartsvader Abraham, dit gebied koos om zijn kudde te laten grazen. Waarschijnlijk heeft de aanwezigheid van olie en gas in de bodem bijgedragen tot het bijbelse beeld van de regen van zwavel en vuur, welke verschijnselen zeer wel gepaard konden gaan aan een geologische opheffing van het gebied. Ook nu nog is Sodom de naam van een berg aan de zuidwestoever van de Dode Zee. Deze berg is 11 kilometer lang en 41 kilometer breed en uit zout en gips opgebouwd. Een zoutpilaar tegen de flank wordt traditioneel als de vrouw van Lot aangeduid. Sinds de vroegste oudheid wordt op de berg Sodom zout gewonnen. Het spreekwoordelijk beeld van de twee steden die tot de ondergang werden gedoemd heeft altijd tot de verbeelding van de mensen gesproken.

<stilte>

U ziet dat de feiten in tegenstelling tot de beeldvorming een heel ander verhaal opleveren. En in de zoektocht naar vrijheid zijn het deze beelden en angsten die de feiten vaak tegenspreken. Drempels die we hebben opgeworpen om niet te durven kiezen, om in de pas te lopen met de kudde en straffen om in het gareel te blijven.

Weer even terug naar het begin:

Geloof, hoop en liefde in de Stad Amsterdam. De stad waar je kunt zijn wie je bent en houden van wie je wilt.

In het stadswapen van Amsterdam staan 3 kruizen. Deze Andreaskruizen zijn vernoemd naar Sint Andreas. Volgens de overlevering waren zijn benen en armen aan het kruis genageld en zou hij waardig zijn gestorven. Het kruis zou daarom staan voor Vastberadenheid, Heldhaftigheid en Barmhartigheid. Ik vat het samen als: sterven in een strijd, sterven door een strijd en sterven voor een strijd.

In onze individuele zoektocht naar vrijheid moeten we oppassen dat de vrijheid van de een niet ten koste van de ander gaat.

Dat we niet een strijd tegen elkaar maar met elkaar voeren, dat we opstaan en zij aan zij staan voor gelijke rechten en dat we er zijn voor elkaar in goede en slechte tijden.

Dat de feiten spreken, niet de angstverhalen en dat we zonder angst onze eigen toekomst mogen nastreven.

Omarm de zoektocht en koester de vrijheid!

Durf los te laten en te kiezen.